

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

19 april 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de relatie tussen de DBFM-projectenlijst en de reguliere AGION-wachtlIJst	1
Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over drugsgebruik bij minderjarigen en de conclusies van de inspectie in de nieuwe Onderwijsspiegel	2
Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over drugspreventieprojecten door de politie in scholen	5
Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijk tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opleidingen kinesithérapie en geneeskunde	8
Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de uitsluiting van leerlingen	10
Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over ouderschapsverlof in het onderwijs	13

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de relatie tussen de DBFM-projectenlijst en de reguliere AGION-wachtlijst

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, geachte collega's, op 15 maart 2007 stelde ik u over deze problematiek al een vraag om uitleg die heel wat opheldering bracht. Waarvoor nogmaals dank, mijnheer de minister. Maar er blijft nog een onduidelijkheid over één specifieke situatie.

Binnen de DBFM-stuurgroep is op een bepaald moment de afspraak gemaakt om scholen te adviseren hun DBFM-project niet op twee plaatsen in te dienen. Dus enkel als DBFM-project en niet als DBFM-project én AGION-project. De AGION-wachtlijst dreigde anders namelijk drastisch langer te worden. In de stuurgroep was er bovendien een akkoord over het feit dat bij niet-uitvoering van een DBFM-project, hetzij bij niet-goedkeuring, hetzij bij het nadien zelf afhaken, het dossier zou worden ingeschreven op de AGION-wachtlijst op de datum van de indiening als DBFM-project.

Op dit moment verdedigt de administratie Onderwijs blijkbaar het standpunt dat zo'n dossier bij niet-uitvoering als DBFM-project op de AGION-wachtlijst wordt ingeschreven op de datum van het wegvallen als DBFM-project. Concreet kan dit gaan over een verschil van maanden tot zelfs jaren.

Daarom wil ik deze vraag stellen: kunt u zich engageren om voor dossiers die zich in de geschetste situatie bevinden de gemaakte afspraken binnen de DBFM-stuurgroep alsnog te volgen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Eerst een puntje ter verduidelijking: wanneer de heer De Meyer spreekt over de DBFM-stuurgroep, dan bedoelt hij waarschijnlijk de DBFM-commissie onder leiding van eredirecteur-generaal Adé. We hebben een commissie geïnstalleerd, die is opgericht bij decreet. Ik denk overigens dat die voortreffelijk heeft gefunctioneerd. Die had als taak en dus als bevoegdheid "het selecteren en rangschikken van de DBFM-projecten". Dat was wat we in het decreet

hadden geschreven. Het sluiten van akkoorden over de plaatsinname op de reguliere wachtlijst van AGION, ingeval van niet-uitvoering van het DBFM-project, was geen opdracht van deze commissie.

Het is inderdaad zo dat er twee standpunten bestaan rond één specifieke situatie, namelijk wat de overheid zal doen met de nieuwe DBFM-dossiers. Dat zijn er veel. Ik denk dat twee derde van de DBFM-kandidaat-projecten gloednieuwe dossiers waren. Over de specifieke situatie wat de overheid zal doen met nieuwe DBFM-dossiers die oorspronkelijk nog niet op de reguliere AGION-wachtlijst staan of stonden en die niet weerhouden werden of onderweg afhaakten, dat is een punt waarover in die selectiecommissie eigenlijk geen duidelijkheid is geschapen.

Eenzijds is er de mogelijkheid die u oppert, namelijk dat deze DBFM-dossiers die werden ingediend in de loop van 2006 en die uiteindelijk geen beroep doen of kunnen doen op de alternatieve financiering, automatisch een plaats moeten krijgen op de reguliere AGION-wachtlijst én daarenboven met datum van indienen van het project, zijnde eerste helft 2006. Ik heb begrepen dat dit standpunt als een engagement bij de werving van bepaalde DBFM-kandidaten als argument werd gebruikt.

Anderzijds is er het standpunt dat momenteel wordt ingenomen door AGION, dat nieuwe DBFM-dossiers die dus nog niet op de reguliere wachtlijst stonden en die niet geselecteerd worden of onderweg alsnog afhaken, een specifieke aanvraag moeten indienen bij AGION voor reguliere financiering én bij ontvangst een inschrijvingsdatum 'van de dag' krijgen. Dat is dus het andere standpunt.

De motivatie van dat tweede standpunt is dubbel. Ten eerste, deze nieuwe DBFM-dossiers hebben duidelijk geopteerd voor alternatieve financiering en moeten hier dus 100 percent voor gemotiveerd worden. Ten tweede, het 'eenvoudig' integreren van niet-geselecteerde of afhakende DBFM-dossiers in de reguliere wachtlijst is in feite tweevoudig discriminerend voor de vanaf medio 2006 ingediende en kleinere reguliere dossiers. De DBFM-dossiers zijn typisch grotere dossiers. Op de reguliere wachtlijst zijn kleinere dossiers blijven komen. Je krijgt eigenlijk een tweevoudige discriminatie want die kleinere dossiers hadden immers, gezien hun beperktere omvang wat een selectie criterium was, geen mogelijkheid om te kandideren of geselecteerd te worden als DBFM-project én ze zouden door de DBFM'ers chronologisch voorbijgestoken worden op de reguliere wachtlijst, wat een substantiële verlenging van de wachtlijst betekent.

Ik vind dit wel een nogal belangrijk argument. Ik heb navraag gedaan bij AGION en bij de heer Adé, de voorzitter van de selectiecommissie, en het blijkt dat hierover geen precieze afspraken zijn gemaakt binnen de selectiecommissie. Dat was ook niet haar opdracht. Maar ik denk er intussen over na. Ik heb geen beslissing genomen, ik ga er wat overleg over plegen. Ik hoop dat u dat begrijpt. Als men een groter dossier dat op de DBFM komt maar daar afhaakt, laat voorgaan op kleinere dossiers die niet bij de DBFM-dossiers terechtkomen, behandelt men deze laatste onheus. Ik vind dat een sterk argument. Maar wat mij betreft is het laatste woord daarover niet gezegd. Ik ben van plan om er nog overleg over te plegen.

De heer Jos De Meyer: Ik heb begrip voor uw uitleg, mijnheer de minister. Ik zie duidelijk de twee standpunten. Maar als er gesproken wordt over 'chronologisch voorbijgestoken worden' of 'voorgaan', dan volg ik niet helemaal. Er is maar één moment dat men inschrijft. Men kan niet op twee lijsten tegelijk inschrijven. Men moet kiezen voor AGION of DBFM. Soms kiest men voor DBFM om externe redenen die men zelf niet in de hand heeft, en waarbij men niet weet waar men aan toe is. Ik noem daarvan één factor: de juiste kostprijs die men vandaag onmogelijk reeds kan kennen. Daardoor is men soms verplicht om nog een andere keuze te maken. Mocht men dan in de chronologie een totaal nieuwe datum krijgen, dan zou ik de redenering volgen. Maar men behoudt de datum van de eerste inschrijving. Ik wil dat alleen meegeven in de overwegingen die u nog moet maken.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik neem het inderdaad mee want het is een element dat men kan toevoegen aan de discussie.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over drugsgebruik bij minderjarigen en de conclusies van de inspectie in de nieuwe Onderwijsspiegel

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op maandag 12 maart stonden twee items, totaal los van elkaar, centraal in het binnenlandse nieuws. De verantwoordelijken van hulpcentrum De Sleutel stelden het gebrek aan middelen voor de opvang van drugsverslaafde minderjarigen aan de kaak. Een ander nieuwsfeit was de publicatie van de nieuwe Onderwijsspiegel, die nadien hier in commissie werd voorgesteld en besproken. De aandacht spitste zich

in de commissie vooral toe op de conclusies in verband met de eindtermen.

Nergens werd een connectie gemaakt tussen de twee feiten. Nochtans is die makkelijk te leggen. De mensen van De Sleutel wijzen erop dat drugsverslaafde minderjarigen op steeds jongere leeftijd met hun drugsgebruik starten, sommige al vanaf tien of elf jaar. Wij willen dat er meer middelen worden ingezet voor de hulpverlening en de drugsbehandeling bij minderjarigen. Maar even belangrijk is het om aan jonge mensen te leren hoe ze verantwoord kunnen omgaan met roesmiddelen, of dat nu alcohol of cannabis is. Verschillende domeinen – waaronder Jeugd, Welzijn en dus ook Onderwijs – hebben hier een belangrijke taak en een even belangrijke verantwoordelijkheid.

Ik kom terug op de Onderwijsspiegel. Hierin staat een heel hoofdstuk over gezondheidseducatie in het Vlaamse onderwijs, dat gaat onder andere over genots- en geneesmiddelen. We kunnen er enkele opvallende zaken uithalen. 35 percent van de door de inspectie bezochte secundaire scholen en 3 percent van de bezochte basisscholen duidt het thema genots- en geneesmiddelen aan als een prioritair thema. Uit een meer kwalitatief gerichte analyse blijkt dat de meeste scholen positief scoren voor de beleidsindicatoren participatie leraren, voorlichting, acties, reglementering en participatie door leerlingen. Verder merkt men op dat een redelijke groep scholen netwerking uitbouwt. Kwaliteitszorg en participatie van de ouders zijn de mindere punten. Ook niet onbelangrijk is het gegeven dat de inspectie expliciet wijst op het bestaan van verschillende goede praktijkvoorbeelden.

Mijnheer de minister, bij eerder gestelde parlementaire vragen hebt u gelijkaardige conclusies gegeven. "Er kan nog gewerkt worden aan de betrokkenheid van CLB, van leerlingen en hun ouders. Er kan ook worden gewerkt aan de ondersteuning van de leerkrachten. Leerkrachten kiezen ervoor om voor de voorlichting externen in de school binnen te brengen, eerder dan zelf aan informatieoverdracht over bijvoorbeeld drugs te doen." U stelde ook dat u op basis van de resultaten van de doorlichting van de inspectie uitspraken zou doen over mogelijk bijkomende initiatieven. Een terugkerende conclusie is de beperkte participatie van ouders. U hebt daar eerder al uitspraken over gedaan. Denkt u eraan hier concrete maatregelen te nemen? Zo ja, welke?

De inspectie heeft verschillende echt goede praktijkvoorbeelden opgemerkt. Is het nuttig om die via bepaalde kanalen te verspreiden? Ik denk bijvoorbeeld aan de onderwijsmagazines, die we vanmorgen nog bezocht hebben, en de VAD, de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen. De vzw De Sleutel wijst erop dat drugsgebruik al start in het basisonderwijs. Het thema heeft daar echter een heel lage prioriteit. Slechts 3 percent van de basisscholen maakt daar

een prioriteit van. Maar de cijfers beslaan natuurlijk alle jaren van het basisonderwijs. Zijn er ook fijnere gegevens, bijvoorbeeld per jaar of per graad, over de behandeling van de gezondheidsthema's? Indien neen, zou het niet nuttig zijn hier werk van te maken? Welke bevindingen trekt u in verband met het thema genots- en geneesmiddelen uit de Onderwijsspiegel?

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Wij hebben geen enkele bedenking bij de vragen van de heer De Cock. Het is belangrijk dat er aandacht is voor deze uitdagingen en problematiek. We mogen onze kop niet in het zand steken. Het is een realiteit dat jongeren op steeds jongere leeftijd drugs gebruiken.

Ik frons echter wel de wenkbrauwen bij de opmerking van de heer De Cock dat het belangrijk is om aan jonge mensen – minderjarigen die nog op de schoolbanken zitten – te leren “hoe ze op een verantwoorde wijze kunnen omgaan met roesmiddelen, of het nu alcohol of” – en nu komt het – “cannabis is”. Dat is strijdig met de federale wetgeving. Men heeft daar duidelijk gezegd dat drugsgebruik niet vervolgd wordt, tenzij wanneer het overlast veroorzaakt of wanneer het in aanwezigheid van minderjarigen gebeurt, en zeker wanneer het om minderjarigen zelf gaat.

Het lijkt mij heel bedenkelijk en merkwaardig dat men hier bijna oproept om jongeren te leren hoe ze verantwoord met drugs kunnen omgaan. De belangrijkste boodschap – en u verwijst terecht naar de betrokkenheid van de ouders – moet de oproep zijn om niet te gebruiken, om preventief te werken en te wijzen op de gevaren van het gebruik van drugs en softdrugs.

De voorzitter: Mevrouw Merckx-Van Goey heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Er zijn zoveel kansen om te spreken over de problematiek van verslaving, preventie en hulpverlening, en over mogelijk repressief optreden als stok achter de deur. Zoals de heer De Cock lees ik ook de pers. Ik heb mij vooral gefocust op het artikel over De Sleutel, niet op dit over het onderwijs. Het toont wel aan dat het een maatschappelijk probleem is waarbij jongeren betrokken zijn, en dus ook de omgeving van de jongeren: de school, de leefwereld, de recreatieve sfeer.

Wij vragen steeds opnieuw de ter zake bevoegde minister van Welzijn en Gezondheid om niet telkens te proberen ad-hocbijdragen te leveren. Die moeten er zijn, anders gebeurt er misschien niets. Maar het belangrijkste in deze problematiek is dat er een zekere coherentie komt, dat men de zaken samen bekijkt en dat men ziet dat iedereen als actor daar een verantwoordelijkheid in

heeft. Het is zelfs niet alleen een bevoegdheid van de Vlaamse Regering. Het samenspel met het federale niveau is ook heel belangrijk.

Als hij naar aanleiding van conclusies bij de inspectie naar mogelijkheden wil zoeken en dit binnen de regering wil bekijken, zou ik de minister van Onderwijs willen vragen om aan te dringen op een integrale beleidsvisie met betrekking tot de aanpak van verslaving. En dan gaat het zowel om tabak, alcohol als drugs. We hebben dit nu niet in Vlaanderen. Het is nooit te laat, het zou altijd eerder kunnen. Zeker na de federale verkiezingen is er een opportuniteit om vanuit Vlaanderen te stellen wat noodzakelijk is. Maar daarvoor moet de Vlaamse Regering eerst de Vlaamse bevoegdheden op elkaar afstemmen.

Ik kan dus niet anders dan ook vragen dat men aandacht geeft aan de ouders, de jongeren en hun leefwereld, maar dat men dit telkens binnen een globale context doet, of het is dweilen met de kraan open.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Ik wil een aanvullende bedenking geven bij de reactie van mevrouw Berx. Ik ben het ermee eens dat men vanuit een samenhangende visie moet vertrekken. Maar er was ooit een samenhangende drugsnota van meer dan negentig bladzijden. Over alles, behalve één bladzijde over het justitiële luik, bestond toen een akkoord. Nagenoeg iedereen kon zich vinden in de benadering. Men heeft zich echter gefocust op het justitiële aspect.

Vanuit de Vlaamse bevoegdheden en vanuit Onderwijs moet men zeggen: dat drugsgebruik is er en men moet daarover met jongeren spreken. Wij zijn het er allemaal over eens dat het niet gezond is. Maar het is er, en je kunt daar in min of meerdere mate verantwoord mee omgaan. Dat moeten we vanuit de verschillende domeinen benaderen, ook op school. Het slechtste zou zijn om ook op de scholen voor een justitiële benadering te kiezen. Daar moeten we een andere benadering hebben.

Dan is het belangrijk – en dat was ook de noodkreet vanuit De Sleutel en de omgeving daarvan – om naast de verplichte sancties en opnamen ook de mogelijkheid en de middelen te krijgen opdat jongeren die vinden dat zij aan begeleiding toe zijn, kunnen worden opgenomen en begeleid, ook zonder dat zij daartoe verplicht worden. Dat heeft op zich met Onderwijs niets te maken. Daarover ging het smeken om middelen van organisaties zoals De Sleutel.

Er is dus een samenhangend beleid. En het is niet omdat men het heeft over een “verantwoord omgaan met genotsmiddelen”, dat men zegt dat dat goed is.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: De toevallige omstandigheid dat op dezelfde dag een onderzoek van de onderwijsinspectie wereldkundig wordt gemaakt en dat een hulpcentrum klaagt over een tekort aan middelen, heeft de vraagsteller, de heer De Cock, ertoe aangezet verbanden te leggen. De uitdagingen die vanuit de Onderwijsspiegel aan beleid en scholen worden aangereikt, krijgen daardoor een extra dimensie. Uit de antwoorden op de gestelde vragen zal blijken dat we beleidsmatig klaar zijn om die uitdagingen versterkt aan te gaan, zij het dat we daarbij toch ook aandacht en ruimte vragen voor de scholen zelf.

Vanuit die zorg formuleer ik volgende antwoorden op de gestelde vragen.

Denken we in verband met de participatie van ouders aan concrete maatregelen? Die mogelijkheid bestaat structureel via de verschillende overleg- en adviesorganen zoals ze in het Participatiedecreet zijn vastgelegd, maar scholen kunnen ook via minder formele wegen de samenwerking met de ouders versterken. De onderwijsinspectie heeft vastgesteld dat deze cultuur van overleggen met ouders over het bereiken van opvoedkundige doelen binnen het curriculum nog niet algemeen is ingeburgerd. Wanneer het gaat over gevoelige onderwerpen is men minder geneigd om het debat openlijk te voeren. In scholen en contexten waar de problematiek groter is, gebeurt dat wel en we stellen vast dat dit tot zeer positieve resultaten leidt. Om de participatie van ouders op school te ondersteunen, zullen met de ouderkoepelverenigingen beheersovereenkomsten worden opgesteld die vanuit de administratie zullen worden opgevolgd.

Het rapporteren over voorbeelden van goede praktijk biedt de kans om de vaststellingen die door de onderwijsinspectie werden gemaakt, te stofferen en op een positieve wijze te illustreren. Voor het onderwijsveld kunnen voorbeelden van goede praktijk interessant zijn als inspiratiebron. Toch moeten we omzichtig omgaan met dergelijke goede praktijkvoorbeelden. De vraag is immers welke criteria worden gehanteerd om een praktijkvoorbeeld als goed te duiden. Het is evenzeer de vraag of de navolging van goede praktijkvoorbeelden door anderen automatisch tot hetzelfde gewenste resultaat leidt.

Deze kritische vragen hebben ons ertoe aangezet een OBPWO te laten uitvoeren waarin dergelijke vragen aan bod komen. Het onderzoek is nog lopende en zal ons op termijn toelaten veel gericht voorbeelden te selecteren en als inspiratiebron aan te bieden aan scholen. Het is ongetwijfeld nuttig om – met zorg voor nuance en rekening houdend met de hier geschetste voorwaarden – goede praktijkvoorbeelden te verspreiden als inspiratie-

bron, niet als recept voor een schooleigen gezondheidsbeleid.

Het is juist dat de inspectie heeft vastgesteld dat het thema drugsgebruik een vrij lage prioriteit krijgt in de basisscholen. Wat de vraag naar het verfijnen van de gegevens uit het basisonderwijs betreft, stel ik vast dat dit op dit ogenblik erg moeilijk is. De behandeling van de gezondheidsthema's werd door de inspectie tot voor kort minder prioritair benaderd tijdens de doorlichtingen. De neerslag ervan in de doorlichtingsverslagen blijft algemeen en onvoldoende verfijnd. De gegevens van het vorige schooljaar – jaar waarin de inspectie haar onderzoek hield – kunnen al wat verduidelijking brengen.

De vraag om de gegevens te verfijnen per jaar lijkt me zeer moeilijk vermits de doorlichtingsverslagen betrekking hebben op de hele school of basisschool en minder of zelfs helemaal niet ingaan op de toestand per leerjaar. Ik ben er voorstander van om deze werkwijze te behouden.

In de marge van de vraag wil ik erop wijzen dat er voorbeelden zijn van initiatieven die op termijn wellicht bijdragen tot een verhoogde betrokkenheid van het basisonderwijs. Een goed voorbeeld van dergelijke initiatieven voor het basisonderwijs is het MEGA-preventieproject waaraan begin 2000 9288 leerlingen uit het basisonderwijs deelnamen. Het MEGA-preventieproject mikt op een congruente aanpak van de preventie van risicogedrag in het algemeen en het misbruik van genotsmiddelen in het bijzonder. Het project richt zich daarvoor op de leerlingen van de derde graad van het basisonderwijs. MEGA is een netoverschrijdend initiatief. Het steunt op een partnerschap waarin de school, de lokale politiediensten en de centra voor leerlingenbegeleiding de spil vormen.

Een goed beleid bestaat uit verschillende aspecten. Gezondheidseducatie is één onderdeel, het thema genots- en geneesmiddelen is daarvan slechts één aspect. Zoals de Onderwijsspiegel aantoont, leveren de scholen op het vlak van educatie al goed werk. Om te komen tot een volwaardig gezonde schoolomgeving moeten we ook aandacht besteden aan gezondheidsbevordering. Door het schoolklimaat te veranderen willen we goede gewoontes aanleren. En hier is nog werk aan de winkel.

Ik wil de bevindingen van de inspectie ook voorleggen aan de commissie Gezondheidsbevordering van de Vlor. Ik zal de deskundigen daar vragen of het strategisch en operationeel plan dat de gezondheidscoördinator samen met de commissie heeft uitgewerkt moet worden bijgestuurd.

Als onderdeel van dit strategisch plan wil ik dat vanaf 1 september 2007 alle basis- en secundaire scholen een

geïntegreerd gezondheidsbeleid ontwikkelen. Op basis van een analyse van hun eigen situatie, moeten ze streefdoelen formuleren en acties ondernemen en zo meer het accent leggen op gezondheidsbevordering en niet alleen op gezondheidseducatie.

Ze worden hiervoor ondersteund door de Vlaamse gezondheidscoördinator, die het strategisch plan 'Op uw gezondheid!' heeft uitgewerkt. Ook de participatie van alle betrokkenen, ouders, leerlingen en externe partners, is een aandachtspunt in dit plan. Met het plan willen we op de eerste plaats een gezonde levensstijl bijbrengen aan leerlingen en leraren. De verschillende gezondheids-thema's worden stapsgewijs aangebracht.

Binnen het thema genots- en geneesmiddelen zijn we al gestart met de voorbereiding van een algemeen rookverbod in scholen vanaf 1 september 2008. Hiervoor wordt samengewerkt met de minister bevoegd voor Gezondheid. Dit rookverbod zal decretaal worden verankerd. Andere thema's die verband houden met genots- en geneesmiddelen zullen eveneens met de minister bevoegd voor Gezondheid en in de commissie gezondheidsbevordering van de Vlor verder worden besproken, zoals drugspreventie.

We werken op dit ogenblik ook aan andere initiatieven ter ondersteuning van de scholen zoals een website en een dvd met de titel 'Gezond op school'. Ik sta ook achter de organisatie door de Vlor van provinciale studiedagen voor pedagogische begeleiders, CLB-medewerkers en gezondheidscoördinatoren. Deze studiedagen zullen helpen om het gezondheidsbeleid vorm te geven.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de minister, ik onthoud dat u vooral aandacht en ruimte voor de scholen zelf wilt inbouwen. Dat is goed voor de autonomie van de school. Ik hoorde ook dat de participatie van ouders formeel in orde is, maar waar scholen daarvan een informele cultuur maken, worden grote vooruitgang en positieve resultaten geboekt inzake gevoelige onderwerpen.

Als conclusie uit de Onderwijsspiegel nemen we mee dat u de gezondheidsbevordering via de Vlor op gang zult trekken en dat u vanaf september een geïntegreerd gezondheidsbeleid zult ontwikkelen in de scholen. Dat zijn allemaal goede indicaties.

Voor het basisonderwijs blijft u voorstander van de rapportering zoals ze nu door de Onderwijsspiegel werd gebracht omdat de school één geheel is. Ik kan daar in komen.

U refereert aan het MEGA-preventieproject voor de derde graad van het basisonderwijs waar CLB, scholen en lokale politie samenwerken. Toch denk ik dat we in

de toekomst voor de derde graad van het basisonderwijs ook op maat gesneden pakketten moeten aanbieden om vroeg genoeg met preventie te beginnen. Ik wil er nog aan toevoegen voor mevrouw Berx dat ik geen voorstander ben van al die zaken, ik ben voor preventie tot en met. Maar we mogen natuurlijk onze kop niet in het zand steken voor het gebruik van roesmiddelen. Drugsgebruik bestaat en we moeten daar proberen op in te spelen en de leerlingen mechanismen aanreiken om ermee te leren omgaan en nee te leren zeggen tegen. Ze moeten dit meekrijgen vanuit het onderwijs, maar niet alleen vanuit onderwijs natuurlijk.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over drugspreventieprojecten door de politie in scholen

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de minister, geachte collega's, de federale minister van Binnenlandse Zaken Dewael heeft een omzendbrief gemaakt en een ministerieel besluit genomen betreffende de invoering van de strategische veiligheids- en preventieplannen 2007-2010. Deze omzendbrief en het ministerieel besluit raken nogal, niet per se de juridische bevoegdheidsverdeling, maar wel de praktijk te velde in Vlaanderen.

Eerst is er de omzendbrief over politie in de scholen. De minister benadrukt in zijn omzendbrief dat het niet langer mogelijk is politieagenten af te staan voor drugspreventielessen aan scholieren. Het gaat hier over een methode die in heel wat steden en gemeenten wordt toegepast: de politie komt de leerlingen in de klas informeren over drugs, het gebruik, de verkoop en de gevolgen daarvan. Volgens de omzendbrief van minister Dewael is dat een zaak van de minister van Onderwijs en zal de politie niet langer gesubsidieerd worden om de lessen in de scholen te geven. De praktijk is dat in heel wat lokale veiligheidsplannen op dat politiebudget werd gerekend, het budget voor preventielessen op school. Maar krachtens de omzendbrief zal het niet meer kunnen.

Ik wil graag de mening van de minister horen over het binnenbrengen van het plaatselijke korps in school voor drugspreventie. Ik weet dat de hulpverleningssector, de straathoekwerkers en het algemeen welzijns-werk al langer vragende partij zijn om de politie uit de scholen terug te trekken. Ik ben nogal geneigd om me

daarbij aan te sluiten. In de tussenkomst van de heer De Cock heb ik gehoord dat leerkrachten er nogal voorstander van zijn om externen in de school te brengen om over deze problematiek informatie te geven en de leerlingen te sensibiliseren. In die context is het dan ook niet abnormaal dat het gebeurde.

Minister Dewael heeft in zijn omzendbrief een keuze gemaakt. Mijn vraag aan de minister van Onderwijs is dezelfde als die aan de minister van Welzijn en Gezondheid. Bent u op de hoogte van die omzendbrief van federaal minister Dewael? Bent u op de hoogte van de koerswijziging en hoe reageert u op de maatregelen die de minister aankondigt? In welke mate is de samenwerking met de politie belangrijk in het kader van drugspreventie op school?

Zoals ik al zei, zijn de meningen over agenten voor de klas nogal uiteenlopend. Volgens de ene is dat een goede zaak om vertrouwen op te bouwen tussen jongeren en politie. Volgens anderen horen agenten niet thuis in het onderwijs. Hoe staat u tegenover preventieprojecten waarbij jongeren geïnformeerd worden door agenten?

Het tweede punt waartoe ik wil komen, zal meer impact hebben op de wijze waarop de preventie in de meest ruime zin zal gebeuren, en dat is het ministerieel besluit betreffende de invoering van de strategische veiligheids- en preventieplannen 2007-2010. Dat is een nogal belangrijke koerswijziging ten opzichte van eenzelfde soort van ministerieel besluit van 1994 van toenmalig minister van Binnenlandse Zaken Louis Tobback. Hierin wordt beschreven welke initiatieven Binnenlandse Zaken wel en niet kan financieren. Binnenlandse Zaken financiert op dit ogenblik, of tot voor dit besluit, heel wat preventie- en hulpverleners in Vlaanderen. Als hun werking in de toekomst enkel nog mag worden afgemeten aan overlast, betekent dat een enorme verenging van de werking en de financiering van deze veiligheids- en preventiecontracten. Het is zelfs een totale omkering van de aanvankelijke bedoeling.

Ik denk dat we ons ongerust moeten maken over die verenging en verschraving van de middelen voor preventie. Men redeneert nu conform dat ministerieel besluit exclusief vanuit veiligheid en overlast. In dat perspectief kan het zelfs effectiever zijn om extra veiligheidscamera's te installeren op plaatsen waar gebruikers samenkomen, dan om te investeren in de grote groep preventiewerkers met heel veel expertise en knowhow.

Is er overleg geweest over die beide beslissingen? Zo ja, wat is het resultaat? Zo nee, is het gepland en op welke termijn? Hoe zal enerzijds het wegvallen van de agent in uniform en anderzijds de vermindering van steun aan lokale preventiewerkers, worden gecompenseerd? Wordt Vlaanderen er dan voor verantwoordelijk? Is er al over-

leg geweest met de minister van Welzijn? Wat was het resultaat? Hebt u nog iets gepland?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, ik ben wel degelijk op de hoogte van het bestaan van de omzendbrief waarnaar u verwijst, namelijk de omzendbrief van 1 december 2006 houdende richtlijnen tot het verlichten en vereenvoudigen van sommige administratieve taken van de lokale politie, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 december 2006.

Deze omzendbrief behandelt de administratieve taken die de lokale politie moet uitvoeren en welke ze niet meer mag uitvoeren. Hij geeft tevens aan welke van die taken eventueel ook door CALOG-personeel kunnen worden uitgevoerd. CALOG-personeel is burgerpersoneel bij de politie, zonder politionele bevoegdheden. Deze omzendbrief is eigenlijk vooral bedoeld om de administratieve taken van de lokale politie wat te verlichten, door louter administratieve taken als betekenissen in het kader van verkiezingen, het optreden als autobestuurder voor burgemeesters en dergelijke af te schaffen. Een aantal opdrachten mag nu ook uitbesteed worden aan private ondernemingen of uitgevoerd worden door bestuurlijke overheden, bijvoorbeeld bewakingsopdrachten.

Ik lees in deze omzendbrief niet dat het niet langer mogelijk is om politieagenten af te staan voor drugspreventielessen voor scholieren. Ik lees in deze omzendbrief wel dat een aantal administratieve taken, verbonden aan de opdrachten van de politie, doch die op zich geen politiebevoegdheid vereisen, gefaseerd, doch uiterlijk tegen eind 2010 mogen worden overgeheveld naar het CALOG-personeel. Taken die onder deze omschrijving vallen zijn onder andere "ondersteuning bij de organisatie en uitvoering van preventieve acties".

Het is deze taak waar u, denk ik, op doelt wanneer u stelt dat preventie in scholen niet langer werk is voor politiemannen in uniform. Deze bewering klopt mijns inziens echter niet. Er staat duidelijk in de omzendbrief dat het gaat om taken die mogen worden overgeheveld naar CALOG-personeel. Deze nuancering is zeer belangrijk omdat mijn ervaringen met de werking van de politie mij geleerd hebben dat de korpschef in deze een grote autonomie heeft en dus zelf kan beslissen welke taken hij of zij wenst over te hevelen en welke niet, hierbij rekening houdend met wat prioritair is in zijn of haar politiezone. Het zou dus kunnen dat in een aantal zones deze taken inderdaad niet meer door agenten in uniform mogen worden uitgevoerd, maar wel door burgerpersoneel bij de politie, met eenzelfde expertise

en zonder uniform. In andere zones, en zeker deze waar er al jaren een goede samenwerking bestaat tussen scholen en politie op het vlak van drugspreventie, vermoed ik echter dat men nog steeds agenten in uniform zal inzetten om deze opdracht uit te voeren.

Het zou echter ook kunnen dat korpschefs deze omzendbrief gebruiken om hun medewerking, of de medewerking van hun agenten, aan dergelijke drugspreventieprojecten te weigeren. In zones waar deze projecten reeds jarenlang goed lopen, kan ik mij echter moeilijk voorstellen dat dit zal gebeuren. Bovendien is er sinds 7 juli 2006 een andere omzendbrief, de PLP 41 tot versterking en/of bijsturing van het lokale veiligheidsbeleid en de specifieke aanpak van de jeugdcriminaliteit, met in het bijzonder een aanspreekpunt voor de scholen, die net een goede samenwerking tussen scholen en lokale politie aanmoedigt en die ervoor gezorgd heeft dat er op heel wat plaatsen momenteel samenwerkingsprotocollen worden afgesloten tussen scholen en lokale politie omtrent de aanpak van jeugdcriminaliteit en spijbelen. In deze protocollen kunnen ook afspraken over drugspreventie en dergelijke thema's worden opgenomen. Mijn kabinet en administratie werken momenteel nauw samen met de kabinetten en administraties van Binnenlandse Zaken en de federale politie om de uitvoering van deze PLP 41 op te volgen.

Ik denk ten slotte dat een samenwerking met de politie in het kader van drugspreventie op school belangrijk is, vooral wat betreft het geven van uitleg over de gevolgen van drugsgebruik. Informatie over soorten drugs en drugsgebruik kan ook door andere instanties gegeven worden, bijvoorbeeld door de leerkrachten zelf of door preventieorganisaties. In heel wat steden en gemeenten is er echter een zeer goede samenwerking tussen scholen en politie op het vlak van drugspreventie en ik kan dit alleen maar aanmoedigen.

U vroeg me hoe ik sta tegenover een preventieproject waarbij jongeren geïnformeerd worden door agenten? Ik ben voorstander van een drugsbeleid in elke school, om zoveel mogelijk het gebruik en het dealen van drugs op school te voorkomen. Ik probeer alle scholen dan ook aan te moedigen tot het voeren van een totaalbeleid inzake drugs. Dit drugsbeleid van de school moet ingebed zijn in een meer algemeen gezondheidsbeleid en het mag zich niet enkel richten op illegale drugs en verslavingen, maar op alle psychoactieve stoffen die een risico vormen voor de gezondheid, zoals tabak, alcohol, cannabis en medicatie en ook op niet aan een middel gebonden verslavingen, zoals gokken. In het kader van zo een totaalbeleid rond drugs kan een preventieactie door een politieagent mijns inziens een plaats hebben. Het mag echter geen losstaand initiatief zijn.

Ik voorzie in ondersteuning voor de scholen om een drugsbeleid uit te bouwen, onder andere door de sa-

menwerking met de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen. In uitvoering van hun convenant met de Vlaamse Gemeenschap, afgesloten vanaf 2002, hebben zij een aantal hulpmiddelen ontwikkeld voor scholen om een drugsbeleid te implementeren. Zo ontwikkelden zij een draaiboek voor secundaire scholen voor een drugsbeleid op school, een instrument om het gevoerde drugsbeleid te evalueren en bij te sturen en de folder 'Juridische handvaten voor het omgaan met drugsproblemen op school'.

U vroeg of er al overleg is geweest? Zoals ik al zei, hebben mijn kabinet en administratie regelmatig overleg met Binnenlandse Zaken en de federale politie omtrent de opvolging van de PLP 41 en over de samenwerking tussen scholen en politie. Tijdens dit overleg is op geen enkel moment gewezen op het feit dat de omzendbrief van 1 december 2006 een goede samenwerking tussen school en politie op enigerwijze in gevaar zou kunnen brengen. Navraag bij de collega's van de federale politie toonde ook aan dat deze omzendbrief volgens hen op geen enkele manier de uitvoering van drugspreventieprojecten door de lokale politie in gevaar brengt. Ik denk dan ook dat het huidige overleg kan volstaan en ben niet geneigd om nog een ander overleg, louter over deze omzendbrief, te plannen.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Van de zaken die u geduid hebt, is er weinig of niets waarmee ik het niet eens ben. Als het drugsbeleid van de politie in scholen gekaderd is in een totaalbeleid en er niet gewoon los van staat, kan dat inderdaad een plaats krijgen.

Het stemt mij gerust dat de samenwerking op heel wat plaatsen goed verloopt, en dat die zelfs door de omzendbrief niet in gevaar blijkt te komen doordat er als alternatief ook al gewerkt wordt aan samenwerkingsprotocollen.

Ik neem aan dat de impact van het ministeriële besluit eerder zijn effect zal hebben binnen de financiering die vanuit Welzijn en Gezondheid zal komen. Dit zal niet in de eerste plaats raken aan de competenties binnen het beleidsdomein Onderwijs. Wat dat betreft zal ik mij verder richten op de commissie voor Welzijn en Gezondheid.

Mijnheer de minister, ik ga uiteraard akkoord dat u dat van nabij zult blijven opvolgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de opleidingen kinesitherapie en geneeskunde

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag bestaat uit twee zaken die enerzijds los staan van elkaar, maar die toch in te passen zijn in eenzelfde problematiek. Het is een verder gevolg van de hervormingen in het hoger onderwijs.

Met betrekking tot de kinesitherapie gaat de vraag over de onduidelijkheid die vooral bij de derdejaarsstudenten heerst. Zij weten niet of het vier jaar blijft of vijf jaar wordt. In een krantenartikel wordt een student geciteerd die met die vraag zit: “Eerst zouden we in september meer weten, dan in december en dan in februari. Maar we weten nog steeds niet waarop of waaraan.”

Wat de laatste dagen meer in de actualiteit geweest is, is de problematiek met betrekking tot de studenten geneeskunde. Een aantal studenten heeft een opiniestuk gepubliceerd in De Huisarts van 1 maart 2007. Daarin wordt met verschillende goede argumenten bepleit om de basisopleiding op 6 jaar te brengen en aldus een 6 + 3-schema uit te werken in plaats van het huidige 7 + 2-schema voor de huisartsen en 6 + 3/4/5/6 jaar in plaats van de huidige 7 + 3/4/5/6 jaar voor de specialisaties.

Om te beginnen ligt dit in de lijn van de richtlijn 93/16/EEG van de Raad van 5 april 1993 ter vergemakkelijking van het vrije verkeer van artsen en de onderlinge erkenning van hun diploma's, certificaten en andere titels. In alle andere Europese landen geldt een studieduur van maximum zes jaar. Een student uit het buitenland kan dan ook na 6 jaar basisopleiding in zijn thuisland een vervolgopleiding aanvatten in België, in tegenstelling tot de Belgische student.

Bovendien zou dit een discriminatie wegnemen tussen studenten huisarts en studenten specialist. Voor de eerste categorie geldt het zevende jaar als het eerste jaar van de vervolgopleiding, voor de tweede categorie niet. Voor die laatste categorie is het zevende jaar enigszins overbodig en zou de totale studieduur kunnen worden ingekort tot tien à twaalf jaar in plaats van elf à dertien jaar.

De Raad van State heeft om die reden het ministerieel besluit van 1 oktober 2002 vernietigd in een recent arrest van 18 januari 2007: “Te dezen blijkt uit het administratief dossier niet op basis van welke objectieve en redelijke verantwoording een onderscheid wordt gemaakt tussen huisartsen en geneesheer-specialisten. Integendeel blijkt uit de besprekingen van de Hoge Raad van geneesheren-specialisten en van huisartsen dat sommige

leden van oordeel waren dat hierdoor een onevenwichtige situatie zou ontstaan ten opzichte van kandidaat-specialisten, voor wie de specifieke opleiding slechts na het zevende jaar van start gaat.”

Het zevende jaar zou een bezoldigde stage worden, en dus financieel interessant voor studenten die sowieso een lange studie voltooien. Aangezien de beroepen van geneesheer en de voorafgaande studie steeds minder aantrekkelijk zijn, zo blijkt uit cijfers, is het nuttig hier maatregelen te nemen. Ik heb het dan nog niet over de onrustwekkende cijfers over het aantal huisartsen. Ik wil daar nu niet verder op ingaan, dat is een totaal andere problematiek.

Ook de cel kwaliteitszorg van de VLIR meent dat maatregelen nodig zijn: “De commissie is van mening dat de bachelor- en masteropleidingen geneeskunde ook in Vlaanderen in zes jaar tot een adequate basisarts kunnen opleiden, onder verwijzing naar de internationale context: in alle Europese landen duurt de basisopleiding zes jaar. Gezien de doelstelling van de BaMa-hervorming voor meer harmonisatie in het hoger onderwijs, pleit de commissie ervoor dat ook Vlaanderen zich in het masterprogramma geneeskunde conformeert aan de Europese norm. De argumenten om het huidige systeem te bewaren wegen te licht naar het oordeel van de commissie.” Ook een meerderheid van de universitaire huisartseninstituten is deze mening toegedaan.

Met betrekking tot de opleiding kinesitherapie wil ik u de volgende vragen voorleggen. Wanneer zal er een duidelijke en definitieve beslissing worden genomen in het dossier van de studenten kinesitherapie? Welke overwegingen zullen meespelen om de opleiding vier, dan wel vijf jaar te laten duren? Mogelijk zal op een bepaald moment, wanneer de beslissing wordt genomen, de groep afstuderenden groter zijn dan in andere jaren, omdat dan twee groepen tegelijk afstuderen: laatstejaars na vier jaar en laatstejaars na vijf jaar. Toch krijgen slecht 250 studenten een RIZIV-erkenning op basis van een uitgangsexamen. Hoe zult u hier eventueel mee omgaan? Zal deze federale materie bijvoorbeeld geagendeerd worden op het Overlegcomité?

Met betrekking tot de opleiding geneeskunde heb ik de volgende vragen. Hoewel de bevoegdheid over de organisatie en de inhoud van de opleiding geneeskunde sinds 1988 overgeheveld is naar het gemeenschapsniveau, blijft het bepalen van een minimumduur een federale bevoegdheid. Ik verwijs naar artikel 127, §1, 2°, b, van de Grondwet. Het is echter niet duidelijk of het vastleggen van de studieduur van een specifieke discipline, zoals geneeskunde, een gemeenschapsbevoegdheid is, dan wel een federale bevoegdheid. Er is ook een ‘besluit van de regent tot coördinatie van de wetten op het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens’, gepubli-

ceerd in het Staatsblad op 1 maart 1950, waar de basisopleiding vastgelegd wordt op zeven jaar.

Deze materie is enigszins een juridisch kluwen.

Mijnheer de minister, is de Vlaamse Regering bevoegd om de duur van de basisopleiding geneeskunde te bepalen? Zo ja, heeft de Vlaamse Regering al een standpunt bepaald over die duur? Welke argumenten pleiten tegen een verkorting van de basisopleiding tot zes jaar? Zo nee, zult u deze federale materie op de agenda van het Overlegcomité zetten?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, over de opleidingen in de kinesitherapie is in deze commissie al vaak gedebatteerd, ook onder vorige ministers. De hele voorgeschiedenis hoef ik u niet te schetsen: die is toen uitvoerig aan bod gekomen. Met de invoering van de bachelor-masterstructuur zijn er wel nieuwe elementen in dit dossier gekomen. De universitaire opleidingen, met een totale studieduur van 5 jaar – 2 jaar kandidatuur en 3 jaar licentie – werden in deze operatie omgevormd tot een bacheloropleiding van 3 jaar, een initiële master van 1 jaar en een postinitiële master van 1 jaar, een 3 + 1 + 1-structuur dus. De hogeschoolopleidingen, met een totale studieduur van 4 jaar – 2 jaar kandidatuur en 2 jaar licentie – werden omgevormd tot een bacheloropleiding van 3 jaar en een masteropleiding van 1 jaar.

De universitaire opleidingen ervaren de 3 + 1 + 1-structuur als een handicap om kwaliteitsvolle, samenhangende studieprogramma's te ontwerpen. De initiële master leidt in theorie immers tot uitstroom. Het opleidingsprogramma moet dan ook in functie daarvan worden ontworpen en moet dus als het ware abstractie maken van het manamajaar dat daarop volgt. De universiteiten ervaren dat vijfde jaar nochtans als een noodzaak. Ze voelen zich daarin gesterkt door de bevindingen van de visitatiecommissie uit 2004, die de invoering van dit vijfde jaar net als een wezenlijke verbetering en als een noodzaak voor de wetenschappelijke gerichtheid van de opleiding beschouwde.

De universitaire opleidingen zijn dan ook vragende partij om de omvorming van de opleiding kinesitherapie te corrigeren tot een 3 + 2-structuur, zodat de twee masterjaren als één geheel kunnen worden geconcipieerd. Omdat de master, gezien de geleidelijke opbouw van de bachelor-masterstructuur, voor het eerst wordt ingericht in het academiejaar 2007-2008, wensen ze die correctie liefst onmiddellijk, zodat er geen overgangsperiode in de 3 + 1 + 1-structuur moet zijn, maar de eerste generatie masterstudenten meteen in een 3 + 2-structuur terecht kan komen.

De universiteiten hebben daarom eind maart bij de Erkenningscommissie een aanvraag ingediend om de beide masters inhoudelijk samen te voegen, om zo een initiële master van 120 studiepunten te vormen. Gezien de huidige vijfjarige licentieopleiding aan de universiteiten argumenteren de universiteiten dat een initiële master van 120 studiepunten niet als een nieuwe opleiding moet worden beschouwd, maar als een meer logische continuïteit van de bestaande opleiding. De indaling van de manama heeft in vergelijking met de huidige situatie geen studieduurverlenging tot gevolg. Daardoor zullen er ook geen plotse verschuivingen zijn in het aantal universitaire deelnemers aan het federale RIZIV-examen.

Deze werkwijze, waarbij de universiteiten hun 'oneigenlijke' postinitiële masteropleidingen wensen te laten indalen in de initiële masteropleidingen, is mogelijk via de procedure die in artikel 64, paragraaf 4, van het Structuurdecreet is ingeschreven. Dat artikel werd ingevoegd via artikel 33 van het zogenaamde Minidecreet van 16 juni 2006. Deze procedure laat instellingen toe om een dossier bij de Erkenningscommissie in te dienen, om onder meer de aard van een opleiding te veranderen. Zo kan bijvoorbeeld een manama een initiële master worden. De Erkenningscommissie brengt haar oordeel over de ingediende aanvragen uiterlijk op 1 mei uit. Als dat oordeel positief is, kan de omvorming naar een 3 + 2-structuur zonder meer worden doorgevoerd. Als het negatief zou zijn, dan kunnen de opleidingen eventueel een tweede aanvraag tot de Vlaamse Regering richten.

Deze operatie wil ik echter ook in een ruimere context bekijken. Deze oefening biedt om te beginnen niet alleen de mogelijkheid om de +1-manama, dus het enigszins kunstmatig afgesplitste vijfde jaar van de basisopleiding, te laten indalen, maar ook een aantal gewone manama's, waarmee ik de manama's bedoel die een voortzetting zijn van de vroegere voortgezette opleidingen, zoals sportkinesitherapie, manuele therapie en dergelijke. Naar het voorbeeld van de omvormingsoperatie in de wetenschappen en biomedische wetenschappen zou ook een gedeelte van de hervormde lerarenopleiding in een initiële master van 120 studiepunten kunnen worden ingebouwd. Behalve de winst die dergelijke indalingen opleveren op het vlak van totale studieduur, kunnen ze er ook toe bijdragen dat er in de basisopleiding meer specialisaties kunnen worden onderscheiden. Studenten zullen daardoor tijdens de basisopleiding al gericht een specialisatie kunnen kiezen, met het oog op de latere beroepsuitoefening.

Dat kan de druk op – de toegang tot – het RIZIV-stelsel doen afnemen en eventueel zelfs tot gevolg hebben dat het door de studenten en opleidingsverstrekkers fel gecontesteerde examen niet langer moet

worden georganiseerd. Ik zeg dit als een hypothese, het is nog te vroeg om daar nu al op vooruit te lopen.

In het licht van de enigszins bevreemdende situatie dat er in de kine nog altijd twee verschillende opleidingsprofielen voor één duidelijk omschreven beroepsprofiel bestaan, in het kader van de academisering van de hogeschoolopleidingen en anticiperend op de rationalisatieoefening in het hoger onderwijs, heb ik de opleidingsverantwoordelijken van de universiteiten ook gevraagd om, parallel met het indienen van hun dossier bij de Erkenningscommissie, gesprekken te starten met de hogescholen. Ik verwacht dat heldere afspraken worden gemaakt om de kineopleidingen van de hogescholen en de universiteiten nauwer op elkaar af te stemmen, ten einde tot één type van opleiding te komen. Er blijkt zowel bij de universiteiten als bij de hogescholen bereidheid om deze situatie eindelijk te regelen.

Ik verwacht dan ook op korte termijn een gezamenlijk voorstel van de universiteiten en de hogescholen over de organisatie van de opleidingen in de revalidatiewetenschappen en de kinesithérapie. De verdere ontwikkeling van de masteropleiding in de kinesithérapie aan de hogescholen moet deel uitmaken van dit plan. Over de specialisaties en afstudeerrichtingen verwacht ik dat er afspraken worden gemaakt en dat er afstemming komt tussen de instellingen, zodat er een divers aanbod kan worden gegarandeerd, dat kwalitatief hoogstaand is en onnodige overlappingen vermijdt. Mij lijkt een verdere rationalisatie van het aantal opleidingen in dit verband voor de hand te liggen. Ik verwacht uiteraard niet dat dit alles al in werking zou treden bij de start van het volgende academiejaar.

Ik ben ervan overtuigd dat een dergelijke oefening zal bijdragen tot een betere afstemming op de nood aan kinesitherapeuten binnen het RIZIV-stelsel. Te zijner tijd, als de toekomst voor de beide types opleiding duidelijk is en de gevolgen van de herstructurering beter voorspelbaar zijn, zal ik daarover ook overleg plegen met de federaal bevoegde minister. Ik wil daar nu echter nog niet op vooruitlopen.

Voor wat betreft uw vragen over de opleiding geneeskunde kan ik u meedelen dat de duur van de eerste en tweede cyclus inderdaad vastligt in het besluit van de regent tot coördinatie van de wetten van het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens van 31 december 1949. Dit besluit is door het Universiteitsdecreet van 12 juni 1991 bijna volledig opgeheven, met uitzondering van onder meer de belangrijke artikelen 23 en 25. Zo bepaalt artikel 23 de duur van de opleiding tot 'kandidaat in de natuur en geneeskundige wetenschappen' op drie jaar. Artikel 25 bepaalt de duur van de opleiding tot 'doctor in de genees-, heel- en verloskunde' op vier jaar. Decretale wijziging van de duur van de basisopleiding tot arts in

Vlaanderen, bijvoorbeeld het terugbrengen tot zes jaar, kan pas indien dit regentbesluit bij wet wordt gewijzigd. Hiervoor is een beslissing op federaal niveau vereist. Vlaanderen is daar dus niet zelf voor bevoegd.

Het door de Raad van State vernietigde ministerieel besluit van 3 mei 1999 (gewijzigd op 1 oktober 2002) waarnaar u in uw vraag verwijst, werd vernietigd voor het verleden. Op het moment van de uitspraak was er immers al een nieuw ministerieel besluit dat het aangevochten ministerieel besluit had opgeheven, namelijk het ministerieel besluit van 21 februari 2006 tot vaststelling van de criteria voor de erkenning van de huisartsen. Het nieuwe ministerieel besluit bepaalt nog steeds dat de opleiding tot huisarts kan worden aangevat nadat zes studiejaar van de opleiding naar het diploma van arts zijn beëindigd. We moeten er wel rekening mee houden dat dit nieuwe ministerieel besluit ook zal worden aangevochten.

U weet dat ikzelf te vinden ben voor een basisopleiding van zes jaar. Een opleidingsstructuur met een basisopleiding van zes jaar – drie jaar bachelor en drie jaar master – en een vervolgopleiding van drie jaar voor huisartsen of vier tot zes jaar voor specialisten, zou immers een veel helderder opleidingsconcept en curriculum mogelijk maken. Ik zal overleg plegen met de faculteiten geneeskunde over het geheel van de opleidingsstructuur in het domein van de geneeskunde, en daarover in dialoog gaan met de federale minister.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Ik dank u, mijnheer de minister, voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de uitsluiting van leerlingen

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, ik stel mijn vraag over de uitsluiting van leerlingen naar aanleiding van een concreet geval. Ik ben er zelf nogal verontwaardigd over, maar wij moeten dit concrete geval hier natuurlijk overstijgen.

Ik stel vast dat leerlingen om allerlei redenen worden uitgesloten op school. In het concrete geval dat ik hier voor ogen heb, gebeurde dit per brief op 22 maart. Ik heb u daar toen trouwens over aangesproken. Ik kreeg

hier en daar tot mijn verbazing de reactie: “1 februari is gepasseerd.” Wij kennen 1 februari. Dat is de datum voor het vaststellen van het lestijdenpakket of het urenpakket voor het volgende jaar. Verschillende bronnen bevestigen mij dat men een beslissing soms uitstelt tot na die datum.

Zonder op de reden van die uitsluiting in te gaan, stel ik mij daar toch vragen bij. In heel wat gevallen kan men inderdaad, ofwel bij het begin van het schooljaar ofwel in december na de examens, een aantal redenen hebben om te stellen dat het niet gaat of om te zeggen: “Je gedrag is van dien aard dat wij het niet langer kunnen tolereren. Je moet van school veranderen.” Maar men stelt een aantal van die beslissingen uit tot na 1 februari.

Voor jongere leerlingen, in de lagere school of in het begin van het secundair onderwijs, gaat het dan over het doorverwijzen naar een andere richting of naar een andere school, ook al was het al veel vroeger duidelijk dat dit zou nodig zijn. Hopelijk komen die leerlingen dan in de gepaste school en de gepaste afdeling terecht. Als het gaat over oudere leerlingen, jongeren in het voorlaatste en het laatste jaar van het secundair onderwijs, betekent een dergelijke uitsluiting heel dikwijls het einde van de schoolloopbaan. Als ze een beetje geluk hebben, en ze zijn niet meer leerplichtig, kunnen ze al dan niet tijdelijk en al dan niet via een interimkantoor ergens een job vinden. Eens ze aan het werk zijn, komen ze niet meer terug, ook al zijn ze na enige tijd werkloos. We zeggen dus niet alleen aan jongeren dat ze hun opleiding niet mogen voortzetten, in de feiten betekent het ook dat ze zonder diploma op de arbeidsmarkt terechtkomen.

In het kader van uw beleid en van wat ook door ons wordt ondersteund, moeten wij proberen om in het onderwijs zorg te dragen voor die jongeren. Wij moeten ernaar streven dat zij hun diploma halen.

Maar er doen zich in die gevallen ook zaken voor waarvan wij niet meteen denken. Voor iemand die bijvoorbeeld in het zesde jaar van het technisch of beroepsonderwijs zit en die rond Pasen of in maart van school wordt gestuurd, ontstaat er een bijkomend probleem voor wat betreft de geïntegreerde proef. In het concrete geval dat ik ken, werd de beslissing genomen tijdens de week voor de paasvakantie en was er een interne beroepsprocedure tijdens de paasvakantie, een periode waarin noch de oude school noch een eventuele nieuwe school bereikbaar is. De maandag na de paasvakantie vind je dan een nieuwe school, maar dan zegt men dat er een probleem is met je geïntegreerde proef: wie moet die beoordelen? Je vroegere school, waar je twee derden van het jaar hebt doorgebracht, moet dat doen. Het gevolg is eigenlijk dat men iemand op straat zet.

Mijnheer de minister, zijn hierover cijfers beschikbaar? Zijn die cijfers al dan niet gedifferentieerd naar leeftijd

– want het gaat toch om een ander probleem als je jongeren hebt van twaalf tot veertien jaar, of jongeren van zeventien tot negentien jaar? Kunnen we de cijfers differentiëren naar jongens en meisjes? De veronderstelling leeft dat jongens er vaker hun voeten aan vegen dan meisjes, ik weet niet of dat correct is. Ik heb de indruk dat jongens vaker worden uitgesloten dan meisjes, maar zijn daar cijfers van?

Kunnen de cijfers worden opgedeeld in de periodes voor en na 1 februari? Zeker voor de oudere leeftijdscategorie betekent dit vaak het einde van hun schoolloopbaan. Ze eindigen dus zonder diploma. Zijn er voorwaarden verbonden aan het uitsluiten? Wat zijn de beroepsprocedures? Moeten we geen maatregelen nemen om uitsluitingen na 1 februari te vermijden of te verminderen?

Aan de tellingsdatum 1 februari kunnen we om organisatorische redenen niet raken. Maar kan men geen sanctie inbouwen voor uitsluiting na die datum, behalve in geval van duidelijke redenen zoals diefstal of geweld?

Ik grijp even terug naar het concrete voorbeeld. De situatie tussen leerlingen en leerkrachten en directie kan blokkeren. Maar om daaruit te geraken, zou men een derde moeten inschakelen. Daarvoor heeft de Vlaamse overheid het instrument CLB. In dit geval uit de praktijk vind ik het heel eigenaardig dat dit instrument gedurende maanden en jaren niet werd ingeschakeld. Zonder begeleiding heeft men beslist om de jongen buiten te sluiten. Kunnen we niet eisen dat de school die derde inschakelt voor ze tot extreme sancties overgaat?

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Mijnheer Tavernier, ik ben het met u eens dat uitsluitingen uitzonderlijk moeten zijn, maar de ervaring leert dat het soms nodig is. Dat hebt u ook gezegd. Soms staat de school met de rug tegen de muur.

Ik wil voorstellen dat voor uitsluitingen na 1 februari de subsidies en de uren voor het volgende schooljaar verbonden aan die leerling worden meegegeven aan de ontvangende school, zodat die datum geen rol meer speelt. De huidige reglementering vraagt een tussenkomst van het CLB, en dat de wegsturende school de leerling begeleidt bij de opvang en inschrijving in een nieuwe school. Op het terrein verloopt dat niet altijd zo eenvoudig.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mijnheer de minister, de heer Tavernier vraagt naar cijfermateriaal en of een differentiatie naar leeftijd en datum mogelijk is. Ik weet niet welke cijfers beschikbaar zijn. Hij zei ook dat

uitsluiting nogal eens leidt tot ongekwalificeerde uitstroom. Is dat juist of niet? Zijn daarover cijfers? Is er ook differentiatie mogelijk naar studierichting? Er zijn niet enkel verschillen naar leeftijd en geslacht, maar ook naar studierichting.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb deze morgen de vraag al in de krant gelezen, en ook het antwoord dat mijnheer Tavernier denkt dat ik zal geven. Ik was verbaasd over de procedure, maar niet over het feit dat het in de krant stond. De betrokken journalist heeft ook mijn antwoord gevraagd, maar uit respect voor het parlementaire werk heb ik gezegd dat ik mijn antwoord eerst aan het parlement geef.

De voorzitter: Dat is lovenswaardig.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik ben blij dat u dat zegt, mevrouw de voorzitter, maar het is wel jammer voor de berichtgeving. Ik denk dat die er anders had uitgezien indien ik antwoord had gegeven aan de journalist. Hij doet natuurlijk zijn werk, we kunnen hem dat niet verwijten. Hij krijgt de vraag en de conclusie van de heer Tavernier, maar ik zeg dat ik mijn antwoord eerst aan het parlement geef. Ik heb geen kritiek op de journalist, maar wel een bedenking bij de procedure van de heer Tavernier.

Mevrouw Helsen, ik heb heel wat cijfers, maar niet over wat u vraagt. We hebben vandaag geen leerlingenvolgsysteem dat toelaat om daar veel over te zeggen, maar u haalt een relevant punt aan.

Ik heb wel een overzicht van het aantal leerlingen dat via een tuchtmaatregel – de definitieve uitsluiting – uitgeschreven is sinds schooljaar 2003-2004, gedifferentieerd naar leeftijd en naargelang dit voor of na 1 februari gebeurde. Bij deze cijfers dient opgemerkt te worden dat vanaf schooljaar 2005-2006 leerlingen met een definitieve uitsluiting ingeschreven moeten blijven totdat ze een nieuwe school hebben gevonden. Ook moet u er rekening mee houden dat de cijfers voor het schooljaar 2006-2007 niet volledig zijn.

Voor de uitsluitingen na 1 februari geef ik u de uitsluitingen tot 31 maart 2007. Ik zal u en de leden van de commissie dit overzicht bezorgen. De laatste jaren lijkt er globaal genomen een lichte stijging van het aantal uitgesloten leerlingen op te treden, maar we merken wel een gestage en voor het huidige schooljaar zelfs een sterke groei van het aantal uitgesloten leerlingen vóór 1 februari. De cijfers geven niet aan dat het grote probleem na 1 februari komt.

Ik wil voorzichtig zijn met het interpreteren van de cijfers van het huidige schooljaar. Ik wil afwachten hoe het

cijfer van uitsluiting na 1 februari evolueert, maar ik zal in ieder geval laten onderzoeken hoe de stijging van uitsluitingen vóór 1 februari kan worden verklaard. Er zijn zeker enkele factoren die meespelen. Sinds de invoering van het GOK-decreet is het voor scholen zeer moeilijk om de inschrijving van leerlingen te weigeren. Dat was ook de bedoeling. Sommige jongeren, die vroeger in bepaalde scholen werden geweigerd, worden nu toch ingeschreven, maar in een aantal gevallen waarschijnlijk ook weer uitgeschreven. Mogelijk worden de laatste jaren de definitieve uitsluitingen ook beter aan het departement gemeld, al was het maar doordat dit probleem vaak het voorwerp uitmaakt van bespreking in de LOP's en daardoor voor iedereen zichtbaarder wordt.

Tuchtmaatregelen, zoals een definitieve uitsluiting, kunnen worden genomen door de directeur, de afgevaardigde van de inrichtende macht of de inrichtende macht zelf. In het geval tuchtmaatregelen worden genomen, moeten alleszins de volgende regels worden gerespecteerd: de betrokken personen en de leerling, eventueel bijgestaan door een raadsman, worden voorafgaandelijk gehoord; elke genomen beslissing wordt schriftelijk gemotiveerd; elke beslissing wordt schriftelijk ter kennis gebracht aan de betrokken personen voordat de tuchtmaatregel van kracht wordt; de beslissing moet in overeenstemming zijn met de ernst van de feiten; er is geen mogelijkheid om tot collectieve uitsluitingen over te gaan; een individuele afhandeling van een dossier is inherent aan het tuchtrecht, wanneer bijgevolg een groep leerlingen heeft bijgedragen tot dezelfde foutieve handeling, dan mag dit nooit tot een collectief tuchtvoorstel leiden; de betrokken personen hebben inzage in het tuchtdossier van de leerling.

In het belang van de leerling zijn het tuchtdossier en de tuchtmaatregelen niet overdraagbaar tussen onderwijsinstellingen. Een definitieve uitsluiting gaat in tijdens het schooljaar en uiterlijk op 31 augustus. Indien de uitsluiting pas op 31 augustus ingaat, dan heeft ze in de feite betrekking op het daaropvolgende schooljaar. Een uitsluiting per 31 augustus strekt ertoe om, in het belang van de leerling, alsnog de gelegenheid te bieden aan de eindexamens of proeven van dat schooljaar deel te nemen; de school is er dan wel toe gehouden om de leerling tot op het einde van dat schooljaar effectief de lessen te laten bijwonen.

Een leerling die vóór 30 juni definitief wordt uitgesloten, blijft in de school ingeschreven tot het ogenblik van inschrijving in een andere school. De uitsluiting op zich doet dus geen afbreuk aan de regelmatigheid van de leerling. De school die uitsluit blijft verplicht om, samen met het begeleidende CLB, de leerling actief bij te staan bij het zoeken naar een andere school. In afwachting van de inschrijving in een andere school, kunnen de betrokken personen aan de school een ge-

motiveerd verzoek richten tot opvang. De begeleidende klassenraad moet steeds voorafgaandelijk advies uitbrengen over een definitieve uitsluiting.

Tegen de definitieve uitsluiting is beroep mogelijk. Dat moet dan in het tuchtreglement van elke school, als onderdeel van het schoolreglement, uitdrukkelijk worden bepaald. Tevens wordt daarbij vermeld bij welk orgaan beroep kan worden aangetekend en welke regels de betrokken personen moeten naleven.

Er wordt in de regelgeving gewezen op het feit dat voorzichtig moet worden omgesprongen met definitieve uitsluitingen in de laatste maanden van het schooljaar. In de omzendbrief SO 64 'Structuur en organisatie van het voltijds secundair onderwijs', punt 5.3.2.3, staat hierover: "Een definitieve uitsluiting in de laatste maanden van het schooljaar, waardoor de leerling de resterende periode van dat schooljaar niet meer aan lessen en examens mag deelnemen, is een bijzonder zware en dus uitzonderlijke maatregel waarmee omzichtig moet worden omgesprongen. De uitsluitende onderwijsinstelling moet steeds het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel naleven. Dit betekent dat de tuchtsanctie de grenzen van de redelijkheid niet mag overschrijden en dat er geen wanverhouding mag bestaan tussen de bewezen feiten en de uitgesproken tuchtsanctie. Bij het uitspreken van een definitieve uitsluiting in de laatste maanden van het schooljaar moet de uitsluitende onderwijsinstelling mee in overweging nemen dat deze beslissing een zware hypotheek legt op de studieloopbaan van de betrokken leerling."

Harde maatregelen om uitsluitingen na 1 februari tegen te gaan zijn niet evident, omdat deze de autonomie van de school en de inrichtende macht inzake tuchtmaatregelen zouden aantasten en een verkeerd signaal aan de leerlingen zouden geven. Ook wensen we niet te raken aan de teldatum van 1 februari, datum waarop wordt bepaald op hoeveel uren-leraar de school het daaropvolgende schooljaar recht heeft. Het naar achter schuiven van deze datum zou ervoor zorgen dat het ministerie van Onderwijs de scholen niet tijdig kan laten weten op hoeveel uren-leraar ze recht hebben.

We werken wel aan andere maatregelen die uitsluitingen moeten kunnen terugdringen. Ik verwijs in de eerste plaats naar projecten als Hergo en Time-out die net de bedoeling hebben om uitsluitingen te vermijden door hiervoor een volwaardig alternatief aan te bieden. Aan de andere kant werken we momenteel ook volop aan een nieuw decreet met betrekking tot rechten en plichten van leerlingen – het leerlingenstatuut – waarin we onderzoeken of we de beroepsprocedure inzake uitsluiting kunnen bijsturen, zodat de rechten van de leerlingen beter worden gegarandeerd, zonder te veel te willen juridiseren en zonder de autonomie van de scholen in het gedrang te brengen.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister. Ik kijk uit naar de cijfers. Ik zal ze goed analyseren. Ik wil u er wel op wijzen dat ik die vraag op 24 of 25 maart heb ingediend, en dat de vragen worden gepubliceerd.

Wat mijn bedenkingen over de datum van 1 februari en de sancties betreft, wil ik zeggen dat men me heeft gevraagd welke voorstellen ik heb. Men kan het erg juridisch bekijken en ook gelijk halen. Maar in sommige gevallen bereikt men daar niets mee. Ik weet niet in welke mate zo'n beslissing kan worden aangevochten. Maar waar staan we als de school de leerling zegt dat ze verplicht is om hem weer te aanvaarden, maar hem geen enkele kans gunt? Zo'n juridische overwinning levert de jongere niets op.

Zeker de leerlingen die het zesde jaar volgen, krijgen problemen met de geïntegreerde proef of de GIP. Ik ken het concrete geval van iemand die houtbewerking volgt. Op 22 maart krijgt die jongere een brief waarin staat dat hij op 26 maart definitief is uitgesloten. 26 maart is de datum waarop de examens van de tweede trimester beginnen. Hij moet dan een nieuwe procedure doorlopen om na het paasreces in een andere school te kunnen beginnen. Daar hoort hij evenwel dat er een probleem is met zijn GIP, want de vorige school heeft de zaak bekeken en verklaard dat hij niet zal geslaagd zijn. Die jongen heeft daarop beslist om de school te verlaten.

Ons systeem faalt dus, en dat blijkt uit dit voorbeeld. Ik begrijp dat u daar geen algemeen antwoord kunt op geven. Verder zou ik graag de rol van het CLB willen bijvullen. In de reglementen staat er dat voor het zoeken van een nieuwe school het CLB wordt ingeschakeld. Probleemleerlingen zijn niet allemaal doetjes. Moet het CLB niet veel vroeger worden ingeschakeld, van zodra duidelijk wordt dat er problemen rijzen? De opdracht van de CLB's moet op dat punt worden aangepast. Dikwijls komt het probleem niet aan de oppervlakte na een feit, bijvoorbeeld een gewelddaad of een diefstal, maar gaat het om een proces. Ook de school moet in dat verband op tijd optreden, en moet het CLB vroeger worden ingeschakeld.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over ouderschapsverlof in het onderwijs

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb een korte vraag. In de meeste sectoren hebben ouders recht op ouderschapsverlof. Het onderwijs, dat per definitie toch kindvriendelijk is, bood tot vandaag slechts beperkte mogelijkheden inzake ouderschapsverlof. Leerkrachten kunnen slechts drie maand voltijdse loopbaanonderbreking nemen. Het alternatief is helemaal niets. Verschillende leerkrachten stellen zich daarover vragen over. Mijns inziens is dat terecht.

Het probleem werd intussen ook door de minister en door andere onderwijsbetrokkenen erkend. In de laatste cao werd dan ook afgesproken om de mogelijkheid van 6 maanden deeltijdse loopbaanonderbreking voor leerkrachten in te bouwen. Die regel zou kunnen ingaan vanaf september 2007 en aangezien het schooljaar 2006-2007 aan zijn laatste trimester is begonnen en september 2007 dus langzaam in zicht komt, vroeg ik me af in hoeverre de regeling met betrekking tot de deeltijdse loopbaanonderbreking in vorm gegoten is en dus formeel kan worden aangevraagd.

Wat is de stand van zaken in dit dossier? Kunnen leerkrachten vanaf september 2007 de mogelijkheid hebben hun ouderschapsverlof te spreiden over 6 maanden deeltijds verlof? Is hier eventueel nog een versoepeling mogelijk?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Geachte collega's, in cao VIII werd vastgelegd dat de personeelsleden van het onderwijs vanaf 1 september 2007 de mogelijkheid krijgen om het ouderschapsverlof op te nemen in de vorm van 6 maanden gedeeltelijke loopbaanonderbreking. Deze maatregel zal zoals afgesproken ingaan op 1 september 2007. Hij werd – samen met de andere maatregelen in verband met loopbaanonderbreking die in de cao werden overeengekomen – opgenomen in een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 1997 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan van de personeelsleden van het onderwijs en de psycho-medisch-sociale centra. Dit ontwerp van besluit zal nog deze maand voor advies worden voorgelegd aan de Inspectie van Financiën.

U vroeg of er nog verdere versoepeling mogelijk is. Regelmatig komen er uit het onderwijsveld vragen over een verdere versoepeling van het ouderschapsverlof. Voorlopig kan ik daar nog niet op ingaan. Dit is immers ook afhankelijk van een versoepeling van de toekenning van de onderbrekingsuitkeringen. Hiervoor dient het koninklijk besluit van 12 augustus 1991 betreffende de toekenning van onderbrekingsuitkeringen aan de personeelsleden van het onderwijs en de psycho-medisch-

sociale centra te worden gewijzigd. Dit KB kent momenteel enkel onderbrekingsuitkeringen toe in geval van drie maanden voltijds ouderschapsverlof of zes maanden deeltijds ouderschapsverlof. Bovendien rijst de vraag of een verregaande versoepeling van het ouderschapsverlof voor de scholen organisatorisch eigenlijk wel haalbaar is.

De heer Dirk De Cock: Dank u, mijnheer de minister, voor dit duidelijke antwoord. Het zal de leerkrachten in elk geval heel erg verheugen dat vanaf 1 september 2007 de cao VIII ook op dat vlak van toepassing kan zijn. Ik onthoud ook dat u nog onderzoekt of er nog een verdere versoepeling mogelijk is en ik onthoud dat er een zeker obstakel op de weg ligt maar dat u bereid bent om er verder onderzoek over te laten gebeuren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
